

пропастъта. Ялдашъ притули съ ржка бликналата кръв и пристъпи още една крачка. Вторъ изстрелъ го повали на земята. Махара възседна коня си, който бѣ застаналъ при самия завой и тържествуваща продължи своя път.

Следъ изпращането на Махара, Сурковъ отиде при сондата, Тургонъ бѣ извадилъ влаженъ пъсъкъ, но не отъ вода. Сурковъ го заля съ хлороформъ. Постепенно течностъта добиваше тъменъ цвѣтъ.

— Нафтъ! — извика Сурковъ съ сияещо лице.

— Ата, — обърна се Тургонъ къмъ събиращия пъсъкъ коняръ. — Сега ти нѣма да бѣгашъ въ Авганистанъ. Тукъ ще има хубава работа.

Старецътъ се смути. Ялдашъ го е изигралъ. Въ желанието да се отърве отъ него, той го е наклеветилъ предъ Тургонъ. Иначе отгде накѫде Тургонъ ще му говори за Авганистанъ.

— Азъ не съмъ мислилъ да бѣгамъ въ Авганистанъ — каза той — Ялдашъ замина за Авганистанъ. Сега той

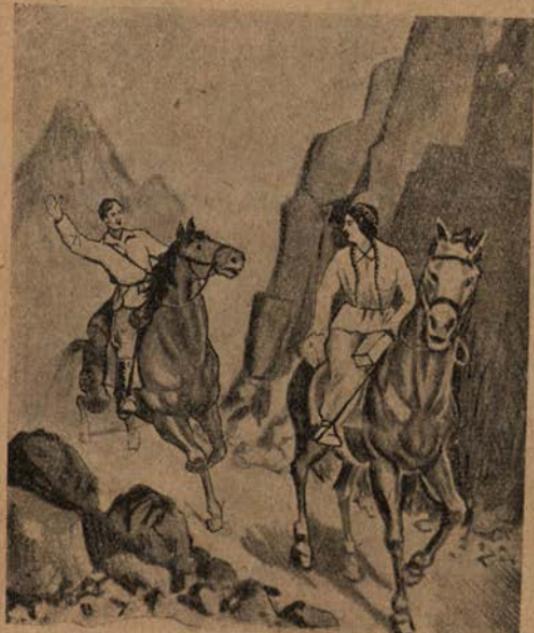
има много пари. Клетото момиче!...

Като чу тия думи, Сурковъ самъ оседла бързо жребецъ си и въ кариеръ се упжти по следите на Махара. Скоро измина дългия пътъ.

Като застигна момичето, той съ пресипналъ отъ вълнение и умора гласъ извика:

— Махара!... Жива ли си, Махара!

— Азъ му да дохъ пътя — отговори Махара. Сега азъ съмъ жив, но и ти си спасенъ.

Жива ли си, Махара?